

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3337/2021. (VII. 23.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.55/2019/84. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselő (dr. Gyalog Balázs ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt nyújtott be, amelyben kérte a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.55/2019/84. számú ítélete alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését.
- [2] 1.1. A megelőző eljárásban az indítványozó V. rendű vádlottként volt érintett.
- [3] A Fővárosi Törvényszék mint elsőfokú bíróság a 2018. év október hó 19. napján kihirdetett 15.B.501/2016/317. számú ítéletében bűnösnek mondta ki – mások mellett – az indítványozót folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 372. § (1) bekezdés és (6) bekezdés a) pont], mely bűncselekményt az indítványozó bűnsegédként követett el.
- [4] Az elsőfokú bíróság valamennyi vádlottat egységesen 7 év 6 hónap szabadságvesztésre, 10 év gazdasági társaság vezető tisztségviselésétől eltiltásra és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata valamennyi vádlott esetében börtön. Rendelkezett arról is, hogy a vádlottak a kiszabott szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók legkorábban feltételes szabadságra. Az elsőfokú bíróság a vádlottak által előzetes letartóztatásban és házi őrizetben töltött időt a velük szemben kiszabott szabadságvesztésekbe beszámította. A törvényszék – mások mellett – az indítványozó vonatkozásában vagyonekobzást rendelt el. A törvényszék egy brókerház magánfél (a továbbiakban: zrt.), egy bankcsoport polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította, és ugyanígy rendelkezett további név szerint felsorolt 257 fő, magánfélként fellépő személy polgári jogi igényéről is.
- [5] A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2020. január 23. napján kihirdetett 4.Bf.55/2019/84. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. Az indítványozó szabadságvesztését 4 évre, a gazdasági társaság vezető tisztségviselésétől eltiltását 5 évre, a közügyektől eltiltását 4 évre enyhítette. A vádlottakkal és az egyéb érdekelttel szemben elrendelt vagyonekobzást mellőzte, egyben a vádlottakkal szemben elrendelt zár alá vételt a polgári jogi igény biztosítására fenntartotta azzal, hogy felhívta az igény előterjesztőjét a polgári jogi igény érvényesítésének két hónapon belüli igazolására.
- [6] A másodfokú bíróság ítéletének indokolásában kiemelte: a vádirat benyújtására még a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) hatályba lépését megelőzően került sor, majd az elsőfokú bíróság a büntetőeljárást már az időközben hatályba lépett Be. hatályos rendelkezéseinek megfelelően folytatta le. A másodfokú bíróság rámutatott: kétségkívül az elsőfokú bíróság nem a hatályos Be. rendelkezéseinek megfelelően járt el, amikor az elsőfokú eljárás során megváltozott törvény rendelkezéseivel szemben továbbra is három fős, ülnökökből álló tanácsban folytatta az eljárást. Az is kétségtelen, hogy a Be. 868. § (3) bekezdése kimondja, ha a bíróság a korábbi jogszabály alapján a törvény erejénél fogva járt el egy hivatásos bíróból és két ülnökből álló tanácsban és e törvény alapján egyesbíró jár el, e törvény hatályba lépése után a továbbiakban egyesbíróként jár el. Mindezek ellenére azonban a Be. 608. § (1) bekezdés a) pontja szerinti, mérlegelést nem tűrő, abszolút hatályon kívül helyezési ok fennállását nem találta megállapíthatónak.
- [7] A másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra tekintettel utalt arra, hogy a Be. 13. § (3) bekezdése előírja, hogy az elsőfokú bíróság gazdálkodással összefüggő kiemelt bűncselekmény miatt 3 hivatásos bíróból álló tanácsban jár el, a tanács egy tagja a törvényszék gazdasági ügyszakának, ennek hiányában a törvényszék polgári ügyszakának bírójára. Ezzel szoros összefüggésben a Be. 10. § (1) bekezdés 3. pontja rögzíti, hogy melyek a gazdálkodással összefüggő kiemelt bűncselekmények. Az a)–l) pontokban meghatározott definíciók

- értelmében a másodfokú bíróság álláspontja szerint nincs olyan bűncselekmény, amely az eljárásjogi jogszabályváltozást követően okot adott volna a törvényszéknek, hogy három hivatásos bíróból álló tanácsban járjon el.
- [8] A másodfokú bíróság részletesen vizsgálta a Be. 10. § (1) bekezdés 3. pont *a*) alpontjában meghatározott rendelkezést. E szerint a gazdálkodással összefüggő kiemelt bűncselekményként határozza meg a Btk. 372. § (6) bekezdés *a*) pontja szerinti sikkasztást, ha azt költségvetési szerv vagy gazdálkodó szervezet részére vagy érdekében tevékenységet végző, önálló intézkedésre jogosult személy a szerv vagy szervezet vagyonát érintő cselekményével követi el. A Btk. a gazdálkodó szervezet fogalmát nem határozza meg csak utal arra, hogy gazdálkodó szervezet a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvényben (a továbbiakban: Pp.) meghatározott gazdálkodó szervezet [Btk. 10. § (1) bekezdés 4. pont]. A Pp. értelmében gazdálkodó szervezet a gazdasági társaság, így többek között a részvénytársaság is, amely társasági formában működött a zrt. is. Ugyanakkor a zrt. nem felel meg a Btk. 10. § (1) bekezdés 3. pont *a*) alpontjában rögzített feltételnek, mert a bűncselekményt a vádlottak nem költségvetési szerv illetve gazdálkodó szervezet részére vagy érdekében tevékenységet végző önálló intézkedésre jogosult személyként a szerv vagy szervezet vagyonát érintő cselekményével követték el.
- [9] Erre tekintettel a másodfokú bíróság szerint valóban figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság a Be. átmeneti rendelkezéseit, amikor a 2018. év július hó 1. napját követően nem egyesbíróként folytatta a már korábban megkezdett eljárást. Ez az eljárási szabálysértés ugyanakkor nem abszolút jellegű, mert nem sértett olyan kötelező eljárásjogi rendelkezést, amely alapvető és döntő kihatással volt az ítélet meghozatalára. A hivatásos bíró személye az eljárásban továbbra is adott volt, és a két ülnök részvétele inkább egy további többlet elemként jelent meg, amely a törvény szerint immár felesleges volt, de a másodfokú bíróság álláspontja értelmében inkább egy (felesleges) garanciális elemként funkcionált. Azonban abszolút eljárási szabálysértésként és ennek következményeként abszolút hatályon kívül helyezési okként nem volt értékelhető, így az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére sem kerülhetett sor ezen okból kifolyólag. A másodfokú bíróság szerint az ülnökök részvétele nem tekinthető lényeges eljárási szabálysértésnek sem, tekintettel arra, hogy nem járt a büntetőeljárás garanciális elveinek a sérelmével.
- [10] A másodfokú bíróság az indítványozó és a III-IV. rendű vádlottak vonatkozásában megállapította, hogy az egybehangzó bizonyítékok szerint minden kétséget kizáróan tudtak a régóta fennálló csődhelyzetről és az igazgatótanács tagjaiként maguk is részt vettek a stratégiai döntések meghozatalában, köztük a válság menedzselés speciális és jogellenes módjával. Mindezt alátámasztották azok az okirati bizonyítékok, amelyek a vádlottak munkaköri leírását, felelősségi területeit minden részletre kiterjedően tartalmazták. A másodfokú bíróság szerint ezt támasztotta alá a szervezeti és működési szabályzat, az igazgatótanácsi ülések jegyzőkönyvei, amelyeket a törvényszék is az ítélet indokolásában szerepeltetett, bemutatandó ezzel a vádlottak felelőssége az egyes cselekményeknél. Az említett okirati bizonyítékok, a tanúvallomások alátámasztották, hogy a döntéseket a vezetőség, az igazgatótanács tagjai hozták, akik a vádlottak voltak.
- [11] A másodfokú bíróság az indítványozó vonatkozásában rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság csak a III. és IV. rendű vádlottak esetében értékelte enyhítő körülményként a bűnsegédi magatartást, azonban az indítványozó büntetőjogi felelősségét is e részességi forma keretei között állapította meg, így az ő esetében is enyhítő körülmény a bűnsegédi magatartás. E mellett a másodfokú bíróság hangsúlyozta azt is, hogy az indítványozó vonatkozásában az indokolta a nagyobb mértékű enyhítést, hogy a folytatólagosan elkövetett bűncselekmény egy jelentős részében nem állapítható meg a büntetőjogi felelőssége, mert arra a meglévő bizonyítékok alapján büntetőjogi bizonyossággal következtetést vonni nem lehetett. A másodfokú bíróság utalt arra is, hogy az indítványozó részfelmentésének nem lehetett helye, mert magatartását egyrendbeli folytatólagosan elkövetett bűncselekményként értékelte a bíróság. Ilyen körülmények között a másodfokú bíróság lehetőséget látott a törvényi minimum alatt meghatározni a büntetés mértékét.
- [12] 1.2. Az indítványozó álláspontja szerint az indítvánnyal támadott bírói döntés sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó törvényes bíróhoz való jogot és XXVIII. cikk (4) bekezdését.
- [13] Az indítványozó álláspontja szerint a támadott bírói döntés az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését azért sérti, mert az elsőfokú bíróság annak ellenére egy hivatásos bíróból és két ülnökből álló tanácsban járt el az elsőfokú eljárás egésze során, hogy az eljárás alapjául szolgáló cselekményt helyesen gazdálkodással összefüggő kiemelt bűncselekménynek kellett volna minősíteni. Ennek következtében a Be. 13. § (3) bekezdése szerint három hivatásos bíróból álló tanácsban kellett volna eljárnia, ahol a tanács egyik tagjának a törvényszék

gazdasági ügyszakának, ennek hiányában a törvényszék polgári ügyszaka bírójának kellett volna lennie. Az indítványozó álláspontja szerint ezért a bíróság nem volt törvényesen megalakítva.

- [14] Az indítványozó álláspontja szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdésének és B) cikk (1) bekezdésének az együttes sérelme azért állapítható meg az ügyében a bíróság a kétfokon lefolytatott bizonyítás alapján nem tudott tényállásszerű magatartást beazonosítani. Kifogásolta, hogy a bíróság először megállapította az indítványozó igazgatótanácsi tagságának kezdetét, majd konkrét bizonyítékok hiányában, abból a vélelemből kiindulva, hogy az igazgatótanács tagja automatikusan tudomással bír a gazdasági társaság valamennyi gazdasági és stratégiai részletkérdéséről, az indítványozó társasági jogi pozíciójából fakadóan – téves – következtetést vont le a vádlotti tudattartalomra. Az indítványozó álláspontja szerint a bűnösség megállapításának alapjául szolgáló anyagi jogszabály [Btk. 14. § (2) bekezdés, illetve 7. §] ilyen mértékű kiterjesztő értelmezése egyértelműen ellentmond a jogállamiság követelményének, egyben felveti az Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdése által alkotmányos rangra emelt *nullum crimen sine lege* elvének sérelmét.
- [15] 2. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenképp azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.
- [16] A határidőben benyújtott indítvány a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeknek eleget tesz, tartalmazza ugyanis: a) azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza (Abtv. 27. §); b) az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének a lényegét; c) az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírósági döntést (a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.55/2019/84. számú ítélet); d) az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezését [B) cikk (1) bekezdés, XXVIII. cikk (1) és (4) bekezdés]; e) indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírósági döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével; f) kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a támadott bírósági döntés alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt.
- [17] Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének állított sérelmével összefüggésben az Alkotmánybíróság utal arra, hogy töretlen gyakorlata szerint „a jogbiztonság önmagában nem Alaptörvényben biztosított jog, így a B) cikk (1) bekezdésének sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – a visszaható hatályú jogalkotás és jogalkalmazás, valamint a felkészülési idő hiánya esetén – lehet alapítani” [3206/2020. (VI. 11.) AB végzés, Indokolás [19]; 3053/2019. (III. 14.) AB végzés, Indokolás [8]; 3051/2016. (III. 22.) AB határozat, Indokolás [14]]. Az indítványozó az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére ugyan nem az említett összefüggésben hivatkozott, ugyanakkor a jogbiztonság sérelmét nem önállóan, hanem az Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdésére tekintettel állította. Az Alkotmánybíróság ezért az e körben előadott indokait az Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdésével összefüggésben értékelte.
- [18] 3. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság feltételeként határozza meg, hogy az – egyéb törvényi feltételeknek megfelelő – alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását. A feltételek meglétének vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [19] 3.1. Az Alkotmánybíróság már előljáróban hangsúlyozza, hogy töretlen gyakorlata szerint az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírósági határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogorvoslat nem jelenti a bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez azonban nem adhat alapot az Alkotmánybíróság számára minden olyan esetben történő beavatkozásra, amikor vélt, vagy esetleg valós jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint „[s]em a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti szuperbíróság szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el. [...] A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetők ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszere magában hordozza.” [3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]]
- [20] Az Alkotmánybíróság a 3076/2020. (III. 18.) AB határozatban kiemelte azt is, hogy miután nem törvényességi szempontú vizsgálatot végez, és nem egyszerű felülvizsgálati fórumként jár el, az esetleges eljárási hibák,

jogértelmezési, ténymegállapítási kérdések nem vezetnek a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmének megállapítására {lásd például hatásköri/illetékességi kérdések kapcsán: 3063/2015. (IV. 10.) AB végzés, Indokolás [11]; 3265/2017. (X. 19.) AB határozat, Indokolás [33]; 3305/2020. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [70]; az eljáró bírói tanács tagjaiban bekövetkezett változás mint perjogi, törvényességi kérdés kapcsán: 3145/2015. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [32]; kizárási ok fennállása miatti átszignálás kapcsán: 3138/2019. (VI. 13.) AB végzés, Indokolás [8]; szabadságolás miatti átszignálás kapcsán: 3118/2019. (V. 29.) AB határozat, Indokolás [32]; vesd össze még: 3272/2018. (VII. 20.) AB végzés, Indokolás [45]–[46]; 3076/2020. (III. 18.) AB határozat, Indokolás [21]}.

- [21] Az alkotmányossági vizsgálat fókuszában az a kérdés áll, hogy az eljárás egésze szempontjából történt-e olyan beavatkozás, amely az eljárás tisztességtelenségét eredményezi. Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza ezért: „Az eljárás egyes elemeinek törvénysértő volta önmagában nem eredményez szükségképpen alaptörvény-ellenességet, és – mivel eljárása során az Alkotmánybíróság előtt mércéül kizárólag az Alaptörvény áll –, csak alapos alkotmányjogi mérlegelés után dönthető el, hogy [...] egyes szabálysértések, akár külön-külön, akár összességükben alaptörvény-ellenességhez vezettek-e.” {3145/2015. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [50]; 3305/2020. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [51]}
- [22] 3.2. Az indítványozó a támadott bírói döntés alaptörvény-ellenességét elsősorban az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó törvényes bíróhoz való joggal összefüggésbe állította. Érvelése szerint a jogerős döntés sérti a Be. 868. § (3) bekezdését, és a másodfokú bíróság tévesen értelmezte a Be. 10. § (1) bekezdés 3. pont a) alpontjában foglaltakat. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésbe a következőkre mutat rá.
- [23] A másodfokú bíróság a jogerős ítéletben megállapította, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Be. hatályos szabályait, amikor az eljárás során megváltozott szabályozással szemben továbbra is három fős, ülnökökből álló tanácsban folytatta az eljárást (a jogerős ítélet indokolásának [94] bekezdése). Ezzel ugyanis figyelmen kívül hagyta a Be. 868. § (3) bekezdésében foglaltakat, amikor a 2018. január 1. napját követően nem egyesbíróként folytatta a már korábban megkezdett eljárást. A másodfokú bíróság a Be. 13. § (3) bekezdése és 10. § (1) bekezdés 3. pont a) alpontja alapján utalt arra is, hogy az ügyben nincs olyan bűncselekmény, amely az eljárásjogi jogszabályváltozást követően okot adott volna az elsőfokú bíróságnak, hogy három hivatásos bíróból álló tanácsban járjon el (a jogerős ítélet indokolásának [95] bekezdése). Mindezek alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint az ügyben ugyan megállapítható volt az eljárási szabálysértés, de ez nem abszolút jellegű, mert nem sértett olyan kötelező eljárásjogi rendelkezést, amely alapvető és döntő kihatással volt az ítélet meghozatalára. Nem tekinthető lényeges eljárási szabálysértésnek sem, tekintettel arra, hogy nem járt a büntető-eljárás garanciális elveinek a sérelmével (a jogerős ítélet indokolásának [96] bekezdése).
- [24] A fentiekre tekintettel megállapítható, hogy a másodfokú bíróság az indítványozó által hivatkozott eljárási szabálysértést kifejezetten vizsgálta, és részletesen megindokolt döntésében megállapította, hogy a Be. 868. § (3) bekezdésének az elsőfokú bíróság általi megsértése a konkrét ügyben miért nem minősült olyan eljárási szabálysértésnek, amely az elsőfokú eljárás megismétlését tette volna szükségessé.
- [25] Az Alkotmánybíróság emellett utal arra is, hogy következetes gyakorlatának megfelelően tartózkodik attól, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben – így a jelen ügyben a Be. 10. § (1) bekezdés 3. pont a) alpontjának értelmezési kérdéseivel összefüggésben – állást foglaljon.
- [26] A fentiek mellett az Alkotmánybíróság a Be. 10. § (1) bekezdés 3. pont a) alpontjával összefüggésben megjegyzi azt is, hogy a jogalkotó a Be. ezen rendelkezését a büntetőeljárásról szóló törvény és más kapcsolódó törvények módosításáról szóló 2020. évi XLIII. törvény 273. §-ával 2021. január 1-jével hatályon kívül helyezte. Ebből következően a hatályos szabályozás alapján a Btk. 372. § (6) bekezdés a) pontja szerinti sikkasztás a 2021. január 1-je előtt hatályos szabályozásban meghatározott feltételek mellett sem minősül gazdálkodással összefüggő kiemelt bűncselekménynek.
- [27] 3.3. Az indítványozó álláspontja szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdésének a sérelme azért állapítható meg az ügyében, mert a bíróság a kétfokon lefolytatott bizonyítás alapján nem tudott tényállászerű magatartást beazonosítani.
- [28] Az Alkotmánybíróságok következetes gyakorlata szerint a bizonyítékok értékelése és ezen keresztül a tényállás megállapítása, illetve annak bizonyos fokú felülvizsgálata a jogorvoslati eljárás(ok) során az eljáró bíróságok feladata. A bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének (annak, hogy a rendes bíróságok egy-egy

tényt miként értékelték), valamint a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára nem rendelkezik felhatalmazással. A bíróság ezen értékelő tevékenysége nem lehet alkotmányossági vizsgálat tárgya {21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [24]; 3013/2016. (I. 25.) AB végzés, Indokolás [18]; 3221/2014. (IX. 22.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]; 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]}.

- [29] 3.4. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó által felhozott érvek sem az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével, sem az Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdésével összefüggésben nem vetik fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, és nem alapoznak meg alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem.
- [30] 4. A kifejtettek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 29. §-ában írt befogadási kritériumoknak. Erre tekintettel az indítványt, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2021. július 6.

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Czine Ágnes
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Horváth Attila
alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Sulyok Tamás
alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1131/2020.

